

Dovolená

Vzhledem k tomu, že mi ještě zbylo několik dnů loňské dovolené, musím si ji co nejdříve vybrat. Svou dovolenou budu čerpat od pondělí 20. do pátku 24. února. V tyto dny nebudou v Rožmitále mše sv. Intence odsloužím v místě, kde budu na dovolené. V případě pohřbů a jiných neodkladných záležitostí se, prosím, obraťte na pana vikáře Charypara v Březnici. Příští číslo Farního zpravodaje tedy vyjde až 5. března 2006.

Mše svatá na Popeleční středu

Na Popeleční středu 1. března bude mše svatá s udílením popelce sloužena od 17.30 hodin. Těm, kteří se nebudou moci zúčastnit, bude popelce udílen následující neděli.

Farní zájezd

Možná vás bude zajímat, že už nyní plánujeme na některou sobotu koncem května farní zájezd. Tentokrát bychom chtěli zamířit do krásné oblasti Novohradských hor, ale na kopce se tentokrát šplhat nebude. Navštívíme mimo jiné nádherné poutní místo Dobrá Voda, klášter v Nových Hradech a nově zrestaurovaný klášter v Borovanech. Už nyní se tedy můžeme těšit, strádat finance, dobrou náladu a chuť uvidět společně s přáteli něco nového.

Úmysly mší svatých od 13. února do 5. března 2006

Ranní mše sv.

R: Ne 8.30 hod.

R - farní kostel Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále

m: St 8.00 hod.

m - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí

Večerní mše sv.

M: Út, Čt, Pá, So 17.30 hod.

M - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí

Po 13.2.	mše sv. není	Po 20.2.	mše sv. není
Út 14.2.	mše sv. není intence za Jiřího a Marii Pavlačkovy bude odsloužena v Č. Budějovicích	Út 21.2.	mše sv. není intence za Vojtěcha Halíka, jeho rodiče a sourozence, všechny členy rodiny Halíků, Česků a Tomanů bude odsloužena v Č. Budějovicích
St 15.2. M 17.30 !	Za rodinu Stehlíkovu a Sojkovu	St 22.2.	mše sv. není
Čt 16.2. m 8.00 !	Za Ing. Františka Durdila, manželku Janu a rodiče	Čt 23.2.	mše sv. není
Pá 17.2. M	Za Jarmilu Liškovou, Vilmu Klemovou, jejich rodiče a rodiče Liškovy	Pá 24.2.	mše sv. není intence za Františka Leitemanna a oboje rodiče bude odsloužena v Č. Budějovicích
So 18.2. M	Za živé i † členy rodu Poláků a Králů, za švagra a d. v o.	So 25.2. M	Za rodinu Janouškovu, Zárybnických a Marii Skopečkovou
Ne 19.2. R	Za Marii a Františka Kovaříkovy	Ne 26.2. R	Za Václava Milčice a jeho rodiče
Po 27.2.	mše sv. není	Čt 2.3. M	Za Jindřicha Stehlíka a oboje rodiče
Út 28.2. M	Za Boží milosrdenství pro zbloudilé	Pá 3.3. M	Na dobrý úmysl
St 1.3. M 17.30!	Na dobrý úmysl	So 4.3. M	Za Marii a Josefa Tolmovy a Marii a Karla Kloudovy
		Ne 5.3. R	Za farnosti

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem
☎ 318 665 182 Uzávěrka příštího čísla je ve středu 1.3. 2006. Redakce: P. Ivo Prokop, Ivana Hoyerová
V příspěvcích Z historie je doslovným citacím z farní kroniky ponechán jejich původní pravopis i stylist. úprava.

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 3 Ročník III

12. února 2006

Bezbožnost

Asi s každým člověkem otřásl televizní záběr na davy muslimů vypalujících dánská velvyslanectví v arabských zemích. Vše zdánlivě jen kvůli několika nepřilíživým kresbičkám, které si kdosi dovolil namalovat v tisíce kilometrů vzdálené cizině. Nechci se pouštět do odsudků muslimů ani do hodnocení západních politiků, kteří si s nimi nevědí rady. Spíš bych se chtěl zamyslet nad jevem, který se v posledních desetiletích u nás v Evropě nebezpečně rozšířil a je podobně agresivní jako Usáma bin Ládín. Jde o jev, který bych nazval bezbožnost.

Nejde o to, že člověk je prostě nevěřící či nepatří k žádné církvi a náboženství jej nezajímá. Bezbožnost znamená, že stále více lidem není vůbec nic svatého. Nejen Bůh, ale žádná hodnota. Není nic, co by člověk opravdu miloval a ctil, kromě sebe sama. Nic, pro co by byl ochoten se doopravdy nadchnout. Vlast, rodina, poctivost, manželská věrnost, opravdová láska, obětavost... To všechno je pro smích. Ale ne pro smích veselý a osvobozující, ale pro zlý pošklebek s cílem zranit ty, kdo na takové hlouposti ještě věří. Udělat z nich hlupáky. Posmívat se, provokovat a působit bolest věřícím má být základní lidské právo.

Lidé zasažení bezbožností jsou hrozně pohoršeni, kdykoli se setkávají s někým, kdo ještě bere určité věci vážně a jsou pro něj posvátné. Kdo se za svou víru nestydí a dovolí si ohradit se. Něco je pudí, aby ho hned napadali a kritizovali jej jako zpátečníka, fundamentalistu, fašistu, šovinistu a kdo ví ještě jakého vyvrhele a především jej obviňovali, že je chce připravit o svobodu dělat si cokoliv. Zcela jasným projevem takového jednání byl nedávný případ Rocca Buttiglioneho, na nějž se sesypaly hrubé nadávky v Evropském parlamentu jen proto, že je katolík a nebojí se o tom veřejně mluvit.

I u nás, pokud otevřete některé časopisy, vždy tam najdete jedovaté rýpnutí do křesťanů či vůbec do věřících a o církvi se dozvíte jen to špatné. A my už jsme si na to zvykli a nedivíme se. Ale proč se pak divíme, že je tolik významných lidí zkorumpovaných, spojených s mafiány a zapojených do nejruznějších podvodů? Od fotbalu po parlament. Není-li někomu nic svaté, ničeho si neváží, nebude si vážit ani svých voličů, fotbalových fanoušků, pacientů, země, jíž má sloužit a těch, jejichž jménem má vládnout.

Proto už ve starověku patřila bezbožnost mezi nejhroznější zločiny. Nešlo o to, že někdo neuctívá Dia Olympského či Astartu, ale o to, že na něj vlastně vůbec není spolehnout, protože mu nic nestojí v cestě ke zlému. A tak si dávejme dobrý pozor, abychom se jako křesťané nepozorovaně nepřizpůsobili tomuto bezbožnému trendu. Neznamená to být nějaký neveselý a zachmuřený, stále brblat, ohrazovat se, psát neustále protestní petice do novin a televize, ale vědět, že o určitých věcech se prostě musí mluvit a přemýšlet s úctou. Co mám rád a čeho si vážím, to mám i bránit. Při vší svobodě slova nebudu nikdy považovat za vhodné vyprávět oplzlý vtip o něčí mamince a musím chápat, že podobně třeba muslimové vnímají vtipy o Mohamedovi.

Nejdrsnější vtipy umí sami na sebe vymyslet křesťané a Židé a z nich určitě nejvíce jich vyprávějí zkušené rabíny a farářů. A přitom mají jistě svou církev a svého Boha rádi. Umí se však smát sami sobě a některým vtipům se musí určitě pochechtávat i sám Hospodin (nebo Alláh). Ale měli bychom dobře rozlišovat tento humor od vtipu podlého, který nechce odlehčit to, co někdy bereme příliš vážně, ale který chce ublížit a pošpinit. A když začne na Nově bavič vyprávět vtipy o jeptiškách, prostě zmáčknout tlačítko a vypnout. Nenechat se polévat hnusem.

P. Ivo Prokop

Z historie 28. část – P. Linhart Pinter (3.)

V minulém díle jsme se rozloučili s dlouholetým rožmitálským kaplanem P. Josefem Lhotským, znamenitým farním kronikářem. Na jeho úhledně psané, věcné a obsažné zápisy navazuje na foliu 100 farní kroniky zcela jiné písmo patřící zřejmě samotnému faráři Linhartu Pinterovi, neboť pisatel na úvod píše: „*Hned při mém poděkování u Jeho Eminence knížete Schwarzenberka bylo mi dáno k opravě fary. Ta se i provedla. Budova farní, šindelem dřívě, byla nyní pro uvarování velké nebezpečí ohně, taškami pokryta. Dveře (18) zasazeny, podlaha v celé fáře dala se nová. Výlohy obnášely 2600 zl., kteroužto částku kryl Jeho Eminenci sám.*“ Zápis je to nadmíru zajímavý, avšak má to jeden háček. V posledním zápise kaplana Lhotského tento píše, že byl za superiora kníž. arcib. domu v Klatovech dne 1. října 1885 jmenován „*od Jeho kníž. arcib. Milosti Františka Schönborna*“. František de Paula hrabě Schönborn byl od roku 1883 českobudějovickým biskupem a po smrti kardinála Bedřicha Josefa Schwarzenberka dne 23. 3. 1885 se stal pražským arcibiskupem. Změnu na arcibiskupském stolci však pisatelé ve farní kronice nezaznamenali, zaobírajíce se mnohem „důležitějším“ sporem s městy. Píše-li tedy farář Pinter o „*Jeho Eminenci*“, myslí tím skutečně ještě kardinála Schwarzenberka, a tudíž se oprava fary musela uskutečnit dřívě. Nevíme však přesně, kdy. Jelikož to byl vůbec první zápis faráře Pintera, mohl jej věnovat svému prvnímu počínu po nástupu do Rožmitála, neboť úvod: „*Hned při mém poděkování...*“ může znamenat poděkování za ustanovení zdejšího faráře. Pravděpodobně se tedy jedná ještě o předcházející rok 1884.

Zápisy faráře Pintera mapující roky 1886 – 1893 jsou velice stručné, zřejmě s určitými časovými odstupem zpětně dopisované, avšak přinášejí velice zajímavé informace o úpravách a opravách v obou rožmitálských kostelích.

„*Čtvrtého října t.r. (1886 – pozn.) ohořel hlavní oltář neopatrností kostelníka, který vedlejší voskovou svíci za zemřelé dobře neshasnul. Veliké štěstí bylo, že p. kaplan Vojtěch Lhotský oheň včas spozoroval, faráře o tom uvědomil, který s domácími oheň uhasil. Škoda obnášela přes 200 zl.*“ Bez jakéhokoli odsazení následuje věta ze zcela jiného soudku: „*Dne 16. října přistěhoval se sem třetí již p. bratr Pt. Matěj Lhotský co zdejší kaplan.*“ Nestává se často, aby se tři bratři stali kněžími a ještě méně pravděpodobné je, aby působili na stejné faře. A to se právě v případě bratří Lhotských stalo vskutku zajímavou skutečností. Na starorožmitálské faře postupně působili všichni tři.

„*V tomto roce zrušil jeho Eminenci František ze Schönbornu zámeckou kapli a paramenta (textilie – liturgická roucha, oltářní plátina apod. – pozn.) z té samé darovaly se zdejšímu kostelu a sice: 1 kasule černá, 1 cas. bílá, 2 alby a 4 rochety. Bílá kasule byla v Budějovickém asylu opravená. Obnova stála 130 zl., kteroužto částku zaplatil Jeho Eminence sám.*“ Zajímavostí zápisu je bezesporu titul „*eminence*“, kardinál, jímž však arcibiskup Schönborn v této době ještě nebyl. Z toho, jak již bylo výše uvedeno, vyplývá, že farář Pinter psal zápisy zpětně až po několika letech, tedy v době, kdy už arcibiskup Schönborn kardinálem byl.

František de Paula hrabě Schönborn (*24. ledna 1844 v Praze, †25. června 1899 v Sokolově) byl pátým biskupem českobudějovickým (1883–1885) a posléze 28. arcibiskupem pražským (1885–1899). Po gymnaziálních studiích vystudoval práva v Praze. V roce 1866 se zúčastnil bitvy u Náchoda, v níž byl těžce raněn, po vyléčení se dal na studia bohosloví. Studoval v Innsbrucku a v Římě teologii, kněžské svěcení obdržel 12. srpna 1873 a o dva roky později získal doktorát teologie. V letech 1875–1879 byl kaplanem v Plané u Mariánských Lázní, poté se stal vicerektorem (1879) a ještě později rektorem (1882) pražského arcibiskupského semináře. 22. srpna 1883 byl v 39 letech jmenován biskupem českobudějovickým (vysvěcen byl 18. listopadu a intronizován 25. listopadu). 21. května 1885 byl jmenován arcibiskupem pražským. Kardinálem se stal v pětáctyřiceti letech, 24. května 1889.

Také v roce 1887 ve Starém Rožmitále hořelo. Tentokrát však byla na vině bouřka: „*Dne 17. května zapálil blesk nejhořejší část báně zdejší věže. Tři ženské z Bukové, které se před deštěm do věže utekly, byly popáleny, zvláště jedna měla na šatech i těle velké popáleniny. Vyvázly ale všechny z nebezpečí. Velikým namáháním hasičů městských a Věšínských byl oheň lokalizován, neshořela jen horní část věže, ostatní i kostel se zachránil. Výlohy obnášely 450 zl.*“

I když se v poslední době kronikáři tolik nezaměřovali na popis úrody a klimatu jednotlivých let, majíce zřejmě docela jiné starosti, přesto stále byli nejen duchovními správci, ale také hospodáři. Proto nás nepřekvapí ani následující zápis, kde se mezi rozličné opravy stánek Božích vklíní i stavba budovy mnohem prostší, sice stodoly na slámu z farních polí: „*V tomto roce byla stodola, která již nestačila, an sláma obyčejně do stohů se dává musela, v nichž velká část shnila, v 10 metřích délky a šířky rozšířena. Náklad vedl Jeho Eminenci sám, povozy dal farář sám. Výlohy obnášely 960 zl. A opět bez jakéhokoli odsazení následuje zmínka o městském kostele: „V tomto roce byl městský kostel a sice dlažba přeložená, a obnovená; byl i vymalován. Výlohy obnášely 750 zl.*“

Zřejmě aby nepřišel farní kostel zkrátka, byla i zde opravována dlažba a s tím se svezla i oprava lavic: „*V tomto roce dal farář sám dlažbu farního chrámu Páně, kteráž v prašpatném stavu se nalezala, přeložit a vyměnit, lavice upravit a natřít. Dlažba stála 465 zl. Upravení lavic a natření 100 zl. Vybílení dala záduší – 150 zl.*“ Jen dodejme, že lavice tu stojí na opravené dlažbě dosud.

Snad aby čtenář nenabyl dojmu, že se stále jen opravovaly hmotné statky, následuje zmínka o dvou „*spolicích*“ – růženeckého bratrstva, které bylo na zdejší osadě založeno již v 50. letech 19. století, a Spolku k uctění Nejsvětější svátosti oltářní. „*V roce 1891 v měsíci červnu, a sice 29. byl růženecký spolek proměněn v růženecké bratrstvo svolením Nejdůstojnějšího p. biskupa.*“ *Dle vůle p. biskupa a jeho ustanovením ze dne 20. 7. 1891 byl každý farář, či druhý kaplan jmenován ředitelem Bratrstva sv. Růžence a byl povinen vyžádat si u dominikánů v Praze pravomoc světit růžence, neměl-li ji již dřívě, než na zdejší faru nastoupil. „Založen zde i spolek k uctění Nejsvětější Svátosti Oltářní. Ředitelem jeho jest P. Vojtěch Lhotský první p. kaplan. Spolek tento utěšeně kvete. Jeho pomocí dostal zdejší kostel v krátké době: 1 pluvial bílý, 1 černý, 1 fialový, 2 kasule bílé, 1 modrou, 2 dalmatiky bílé, 2 alby, 12 corpor a 24 purifikatorií. Rovněž koupil sám 1 černou casuli a velum v ceně 75 zl.; pak zřídil 1 červenou a 2 bílé kasule pro věšdní dni sám.*“

K zajímavým zápisům týkajícím se oprav farního kostela patří bezesporu i následující zmínka: „*V roce 1892 dal farář dvěře do kostela u sv. Anny rozšířit, nové kamenné futro zasadit. Futro daroval Jeho Eminenci (75 zl.). Práci truhlářskou a zámečnickou zaplatil farář (80 zl.). Zedníky platilo záduší 30 zl.*“

Jediným zápisem faráře Pintera týkajícím se vlivu počasí na úrodu je tato zmínka: „*Rok 1893 zůstane každému v nemilé paměti; celý duben, květen nepršelo a jestli v červnu někdy vlažička přišla, byla nepatrná tak, že na polích hnedle vše uschlo. Jaká bída na zdejší osadě byla, snadno každý u toho sezná, že v Březnici letošní hříbě za 40 kr. a lepší za 2 zl. bylo k dostání. Malé volky za 40 zl., kráva za 25 až 30 zl. V zdejších vesnicích občané dobytek houfně poráželi a za babku prodávali.*“

Posledním zápisem vztahujícím se k působení faráře Linharta Pintera je zmínka o kanonické vizitaci, kterou zde konal českobudějovický biskup Martin Ríha 19. června 1894. Následují dvě prázdné strany, na nichž měly být zachyceny ještě poslední 4 roky života faráře Pintera, avšak ani jeho nástupci již žádná data nedoplňli. Farář Linhart Pinter zemřel 20. 10. 1898 a byl jako druhý pohřben v kněžské hrobce na farním hřbitově.

(Pokračování příště)

Ivana Hoyerová

Zprávy a oznámení

Mimořádné změny v konání bohoslužeb

V následujícím týdnu dojde k několika nepřijemným změnám v konání bohoslužeb, za něž se předem omlouvám: Z důvodu školení mladých kněží na biskupství nebude sloužena v úterý 14. 2. v Rožmitále mše sv. Mše ve středu 15. 2. pak bude sloužena večer od 17.30 hod. Aby nebyl všem komplikacím konec, musím se povinně zúčastnit dalšího školení, tentokrát řidičů motorových vozidel, ve čtvrtek 16. 2. v Písku. Protože se školení koná odpoledne, bude ve čtvrtek sloužena mše sv. již ráno od 8.00 hod.

Mše v domově důchodců

Mše sv. v domově důchodců bude tentokrát mimořádně sloužena v pátek 17.2. od 15.00 hod. Další mše zde bude opět ve čtvrtek 2. března.

Přednáška Křesťanské akademie

Srdčně zvou na vlastní přednášku v rámci České křesťanské akademie na téma „*KŘIŽÁCKÉ VÝPRAVY – mýty, předsudky a realita*“, která se koná po mši sv. (zhruba od 18.00 hod.) v pátek 17. 2. v Modrém salonku Brdského památníku na Náměstí.